

fysisk eller aandelig, og hvor det sidste Tilfælde forekommer, kan man være temmelig sikker paa, at det er kun et Aftryk af andres Tanker.

Ganske vist har Norden ogsaa sine Højtidsfødsler, hvor Naturen skjænker til de Enbaarne saa rigt et Udstyr, at de vel kunde opnaa baade en højere og en hurtigere Vækst; men de maa alligevel underordne sig dens Love. Legemet kræver sin Tid til at naa Fuldvæksten og Aanden sine Erfaringer for at modnes. Der er desuden ikke nogen Kunst, hvor Kvinden behøver saameget at være sig selv bevidst som i Forfattervirket, — og hvornaar er hun det, før hun staar ved Myndighedens Alder med egne Meninger og Tanker?

Naturligvis var Anne-Charlotte et saadant Søndagsbarn, og hun var mere: hun var et Lykkebarn, hvilket jo ikke altid er ensbetydende. Baade Geniet og Talentet har at kæmpe med svære Forhindringer saavel i som udenfor sig selv; de naar paa langt nær heller ikke alle til sin Ret, og hvor det sker, har de i Regelen dyrt maattet betale for sit Adelsbrev.

Samfundet er jo et Hverdagsvæsen, der absolut vil have alle kæmmet over én Kam. Men det hænder, at som en stor Del derved bliver pænt afglattede, er der ikke faa, som mister hele Haaret.

Af disse var Anne-Charlotte heldigvis ikke. Der var en Ligelighed i hendes Væsen, en Reservation, som, uagtet Ilden i hendes funklende Øjne, udbredte en vis Kjølighed over hendes Person. Ingen skulde ved et forbigaaende Møde have antaget hende for den dybtgaaende Forfatter, thi hun havde Objektivitetens hele Præg. Og hun var virkelig hvad hun syntes — men hun var tillige det modsatte.

I hendes Talent udfoldede sig mer og mer en kraftig Samvirken af Personlighed og Karakter, thi paa samme Gang som hendes Karakter sætter alle ydre Samfundsspørgsmaal i Bevægelse og afvejer dem paa Forstandens Vægt, bundet hendes Personlighed i ethvert Hjerteforhold med den varmeste Sympathi. Det var dette, som gav hendes Produktion en Almengyldighed, som er saa sjelden at træffe paa hos den kvindelige Forfatter.

Men uagtet denne Almengyldighed var Anne-Charlottes Forfatterskab dog dybt rodfæstet i national Grund. Hun var og blev Nordens Barn, og i Norden den ægte Hjemmefødning af Sverigs Land og Folk. Hvilken Tone hun end slog an fra